

Τι σημαίνει συγχωρώ

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

Με τον Εσπερινό της συγγνώμης ξεκινά η Μεγάλη Τεσσαρακοστή, και το Ευαγγέλιο της Κυριακής της Τυρινής μας μιλάει με λόγια θείας ελπίδας αλλά και προειδοποιεί: Συγχωρείτε εκείνους που σφάλουν ενώπιον σας, συγχωρείτε, διότι διαφορετικά δεν θα συγχωρηθείτε. Η Βασιλεία του Θεού είναι βασιλεία αμοιβαίας αναγνώρισης, αμοιβαίας αποδοχής και αγάπης, στοιχείων που συμπίπτουν με τη χαρά της κοινωνίας, αλλά και της ετοιμότητας να σηκώνουμε ο ένας τα βάρη του άλλου.

Να συγχωρούμε αλλά πώς; Από πού ξεκινά η συγγνώμη; Θα ήταν τόσο εύκολο, πραγματικά θαυμάσιο, αν η συγγνώμη μπορούσε να αρχίσει με μια τέτοια αλλαγή της καρδιάς, ώστε εκείνοι που μας είναι απεχθείς να γίνουν αγαπητοί, αυτά που μας πόνεσαν να ξεχαστούν και να μπορούμε να αρχίζουμε απ' την αρχή σαν τίποτε να μην έχει γίνει.

Κάτι τέτοιο όμως δεν μπορεί να γίνει! Τον πόνο του παρελθόντος τον νιώθουμε, δεν ξεχνιέται, δεν μπορούμε απλώς να ξαναρχίσουμε σαν να μην υπήρξε τίποτε προηγουμένως. Αλλά το νόημα της συγγνώμης δεν είναι αυτό. Συγγνώμη δεν

σημαίνει λήθη• η λήθη δεν οδηγεί πουθενά. Αν ξεχάσουμε πως, για ποιο λόγο, κάτω από ποιες συνθήκες, λόγω ποιας αδυναμίας, σε ποιο σημείο έσφαλε, τότε τον αφήνουμε απροστάτευτο. Εκείνος που έκανε το λάθος πρέπει να προστατευθεί από ενδεχόμενη νέα πτώση. Αυτό που έκανε, οι λόγοι και οι συνθήκες της πτώσης του δεν θα πρέπει να ξεχαστούν, διότι από δω και πέρα έχει ανάγκη από τη δική μας στοχαστική, αγαπητική μέριμνα, ώστε να μη γλιστρήσει, να μην αμαρτήσει και πάλι.

Εδώ ακριβώς αρχίζει η συγνώμη: τη στιγμή κατά την οποία, αναγνωρίζοντας το εύθραυστο των άλλων, όπως αναγνωρίζω και το δικό μου, την ανάγκη τους για προστασία και βοήθεια, για ευσπλαχνία, είμαι προετοιμασμένος να φέρω μαζί τους το φορτίο της αδυναμίας τους, το ευάλωτο της αμαρτωλότητάς τους. Η συγνώμη αρχίζει τη στιγμή που αποφασίζω να ανέχομαι τους αδελφούς μου, χωρίς να περιμένω να αλλάξουν, να τους ανέχομαι όπως είναι, να κάνω ελαφρότερο το φορτίο τους, ώστε κάποτε η αλλαγή τους να καταστεί εφικτή.

Η προϋπόθεση πάντως της συγνώμης βρίσκεται μέσα μου: είναι η προθυμία μου να αναλάβω αυτόν τον σταυρό, αυτό το φορτίο, ώστε οι άλλοι να θεραπευθούν ή τουλάχιστον να προστατευθούν έναντι του κακού. Αυτό είναι κάτι που μπορεί να το κάνει ο καθένας, δεν χρειάζεται παρά μια στιγμή κατανόησης, αποφασιστικότητας και καλής θέλησης.

Όλοι μας έχουμε δίπλα μας ανθρώπους που δύσκολα ανεχόμαστε, που είναι αιτία ταλαιπωρίας, δυστυχίας και θυμού, μπορούμε να ακυρώσουμε αυτόν τον θυμό και να ξεπεράσουμε τη δυστυχία αν κάνουμε το καθήκον μας, το καθήκον της ζωής μας, το έργο μας, που είναι να κουβαλούμε μαζί τους το φορτίο, να είμαστε αυτοί που, πληγωμένοι και προσβεβλημένοι και αποδιωγμένοι, θα στραφούμε προς τον Κύριο και θα πούμε: «Κύριε, συγχώρησε, γιατί δεν μνησικακώ, θέλω να γίνω και να παραμείνω στερεός μ' αυτόν τον άνθρωπο στην αδυναμία του και στην αμαρτωλότητά του. Δεν θα σταθώ κριτικά απέναντι του, κι αν εγώ δεν είμαι ικανός να το κάνω, κάνε το Εσύ για μένα: μη μου καταλογίσεις την κρίση, μη μου καταλογίσεις τη κατάκριση που με τραχύτητα πρόσφερα, μην υποστηρίξεις τον θυμό μου. Στάσου δίπλα μου σ' αυτόν που έσφαλε, επειδή αυτός η αυτή έχει ανάγκη βοήθειας, συγχωρήσεως και θεραπείας γι' αυτόν ακριβώς τον λόγο».

Μητροπολίτη του Σουρόζ Anthony Bloom

Από το βιβλίο «Στο φώς της Κρίσης του Θεού»

Πηγές: Blogger στο [" Ο ΤΗΡΩΝ " - isagiastriados.com](http://www.isagiastriados.com)